

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ι΄.

Υ

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 1 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1917

Υ

ΑΡΙΘΜΟΣ 495

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ. Ἡ τιμὴ καὶ τὸ χρῆμα (συνέχεια).

Λ. Μ. ΜΟΙΡΑΣ. Οἱ πρῶτοι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Στὴ χώρα ποὺ ἀρματώθηκε. — Χ.
Μ...—Carducci, Swinburn, Mistral.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΑΡΜΑΤΩΘΗΚΕ

(Σὲ λίγο θὰ δῶ τὸ φῶς «Ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Μοναξιά», νέος τόμος ποιημάτων τοῦ Παλαμά. Τοῦ τόμου τούτου μακρόστιχη σειρά εἶναι γεννημένη ἀπὸ τὴν ἰδέα καὶ τὴν ἐντύπωση τοῦ πολέμου. Ἀπ' αὐτῆ τῆ σειρά βγαλμένα εἶναι τὰ τρία τούτα τραγούδια:)

Στὴ χώρα ποὺ ἀρματώθηκε ὅλα ἴδια,
τὸ σπίτι, ὁ δρόμος, θέατρα, κόσμος, νάτα!
Τῶν παιδιῶν ἀλαλάζουν τὰ παιγνίδια,

τῆς γυναίκας λαμποκοπᾶν τὰ νιάτα.
Μοσχοβολᾶν τὰ θλιβερὰ ζουμπούλια,
τὰ πλατάνια δροσόβολα, γιομάτα.

Ἐν βραδινὰ φανάρια στὰ πεζούλια
θαμποφωτᾶν ἀργοὺς τριγυριστάδες,
τοῦ ἀργάτη ἰδροκοπᾶν τὰ μεροδούλια,

τοῦ καφενὲ οἱ ξενύχτηδες, ἀγάδες.
Λάγγεμα πάντα ὄνειρου τὰ κρογιαλία,
πάντα οἱ ἔρωτες κ' οἱ ξεφαντοιάδες,

χαρὰ εἶναι τῆς αὐγῆς τὰ ροδοκάλλια.
Μὰ ἐκεῖθε ἀπὸ τὰ γύρω, ἀπὸ τὰ πλάτια,
σὲ κάποιους βυθούς, σκύψε: Ἀγάλια, ἀγάλια

πῶς ἀνάφτουν ἀνήσυχα τὰ μάτια!
Παράξενα τινάζονται οἱ διαβάτες,
λόγια φεύγουν πρωτάκουστα. Παλάτια,

ἀνοίγεστε, σὰν κάστρα. Πῶς οἱ στρατές
ἀπὸ βαριά πατήματα βροντᾶνε!
Διγενῆδες καὶ ἀγγέλοι πρωτοστάτες

φαντάζουν οἱ στρατιῶτες πὺν περνᾶνε.
Οἱ λυγρές, ὀρθές, καὶ εἰν' ἀμαζόνες,
γυρτές, καὶ σὰ θυσίας λαμπάδες πάνε.

Οἱ ἐρειπωμένες μαρμαροκολῶνες
παλαικὰ κανόνια σοῦ θυμίζουν.
Φεύγουν τὰ γνέφια, ἀρμάδες καὶ λέγεῶνες.

Νά! Παλληκάρια τὴν Τουρκιὰ θερίζουν
καὶ τὰ παιδιά καβάλλα στὰ καλάμια.
Σκοποὺς τοῦ Ρῆγα οἱ λούστροι μουρμουρίζουν.

Στᾶρματα! Ἡ χώρα πάει νὰ γίνῃ Λάμια.

Z. M.

Κάστρα ὀλέθρου, βράχοι μακεδονίτες,
ἄπαρτο κάθε πέτρα μετερίζι.
μὰ οἱ τουρκομάχοι, πετροκαταλύτες.

Λιώνει τὸ βόλι, τὸ σπαθὶ θερίζει,
σκυφτὰ κεφάλια, συρμένα κουφάρια.
Ἐσὺ ὀρθός, τὸ κορμί σου δὲ λυγίζει,

στῆς ψυχῆς σου πατᾶ καὶ πάει τᾶχνάρια.
Πάντα ἡ καρδιά σου ὀρμὴ καὶ καταφρόνια.
Σὰν τὰ διαλαλημένα παλληκάρια

στῶν τραγουδιῶν τὰ μαρμαρένια ἀλώνια,
ψάχνεις νὰ βρῆς τὸ Χάρο νὰ παλέψης.
Τιμὴ στὰ ὀλανθισμένα σου τὰ χρόνια

καὶ στὸ χαμὸ ποὺ πῆγες νὰ γυρέψης.
Ἐτσι ὀρθώθηκες πλαίί μας κι ἀπὸ πρῶτα
τὴ μάσσα Γλώσσα γιὰ νὰ διαφεντέψης....

Πολεμιστῆ, τὰ γαληνά σου νιότα
μιὰ τρικυμιά, ὅπου δρόμοι, ὅπου ἀγῶνες.
Ἐπου ἔπεσες, κλωνάρια κ' ἀπ' τοῦ Εὐρώτα
στρώνω κι ἀπ' τῆς Βιστρίτσας τοὺς διαφνῶνες.